

Sygn. akt I ACa 374/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Marta Sawicka
Sędziowie:	SSA Dariusz Rystał (spr.) SSA Maria Iwankiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Waclawik

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2012 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa "P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w O.

przeciwko „H. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w Ś.

o stwierdzenie nieważności uchwał

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt VIII GC 15/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym i drugim o tyle, że:

- 1. stwierdza nieważność uchwał Zgromadzenia Wspólników „H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. o numerach (...) i (...), podjętych w dniu 28 kwietnia 2010 roku,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.000 (cztery tysiące) złotych tytułem części kosztów sądowych, znosząc wzajemnie pomiędzy stronami koszty zastępstwa procesowego;**

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.000 (cztery tysiące) złotych tytułem części kosztów sądowych, znosząc wzajemnie pomiędzy stronami koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

D. Rystał M. Sawicka M. Iwankiewicz

UZASADNIENIE

Powódka „P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. wniosła o stwierdzenie nieważności uchwał Zgromadzenia Wspólników „H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. o numerach (...), (...), (...), podjętych na Zgromadzeniu Wspólników spółki w dniu 27 kwietnia 2010 roku oraz nieważności uchwał o numerach (...) i (...), podjętych na Zgromadzeniu Wspólników spółki w dniu 28 kwietnia 2010 roku. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że posiada legitymację do zaskarżenia objętych żądaniem pozwu uchwał jako wierzyciel, który dokonał zajęcia udziałów spółki „H. i który zaskarżając uchwały dokonuje czynności zachowawczych w rozumieniu art. 910² § 1 in fine k.p.c. Żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonych uchwał powódka uzasadniła wskazując, że zostały one podjęte z naruszeniem art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 910² k.p.c. Uchwały te podjęła bowiem J. R. jako wspólnik spółki „H. mimo tego, że nie była uprawniona do realizowania praw korporacyjnych. Po zajęciu udziałów uprawnienia korporacyjne wspólnika może bowiem wykonywać wyłącznie zarządca ustanowiony przez sąd.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana podniosła zarzut niezachowania terminu do wniesienia powództwa, braku legitymacji po stronie powódki do zaskarżenia uchwał oraz braku podstaw do stwierdzenia nieważności uchwał w oparciu o naruszenie art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 910² k.p.c.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 360 zł tytułem kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne.

„H. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. została zawiązana przez P. W. w dniu 2 lutego 2009 roku. Kapitał zakładowy spółki określono na kwotę 15 000 000 zł. Wszystkie udziały w kapitale zakładowym spółki objął P. W.. Pokrycie 14 000 udziałów o łącznej wartości nominalnej 14 000 000 zł nastąpiło wkładem niepieniężnym w postaci przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c., prowadzonego wcześniej przez P. W. jako osobę fizyczną. Pozostałe 1 000 udziałów pokryte została wkładem pieniężnym w kwocie 1 000 000 zł. W akcie założycielskim na prezesa zarządu spółki powołano P. W., zaś na członka zarządu W. J.. W dniu 6 marca 2009 roku spółka została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym.

W dniu 25 marca 2009 roku P. W. zawarł ze swoją siostrą J. R. pisemną umowę darowizny 15 000 udziałów spółki „H.. Własnoręcznie podpisanych przez strony pod umowę została potwierdzona przez notariusza w dniu 6 kwietnia 2009 roku. Zmiana dokonana umową darowizny została ujawniona w Krajowym Rejestrze Sądowym wpisem z dnia 4 maja 2009 roku.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2009 roku, w sprawie VIII GCo 58/09, Sąd Okręgowy w Szczecinie udzielił zabezpieczenia roszczenia uprawnionej spółki P. przeciwko P. W. o zapłatę kwoty 594 533 zł oraz kwoty 36 927 zł poprzez zajęcie 15 000 udziałów obowiązanego P. W. w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością „H. z siedzibą w Ś.. Spółka „P. wniosła pozew w dniu 30 kwietnia 2009 roku (VIII GC 104/09). W dniu 22 września 2010 roku zapadł wyrok, w którym Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w zakresie żądania kwoty 73469,36 zł; zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę stanowiącą ustawowe odsetki od kwoty 73 469,36 zł za okres od dnia 30 kwietnia 2009 roku do dnia 25 marca 2010 roku; oddalił powództwo w pozostałej części; rozstrzygnął o stosunkowym rozdzieleniu kosztów procesu oraz uchylił zabezpieczenie udzielone powódce postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 kwietnia 2009 roku. Wyrokiem z dnia 17 lutego 2011 roku Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację od wyroku z dnia 22 września 2010 roku wywiezioną przez stronę powodową.

Spółka „P. złożyła również Sądzie Okręgowym w Szczecinie wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia przysługującego jej przeciwko J. R. o uznanie za bezskuteczną w stosunku do spółki „P. umowy darowizny, zawartej między P. W. i J. R.. Postanowieniem z dnia 18 maja 2009 roku uwzględniając powyższy wniosek Sąd Okręgowy w Szczecinie udzielił zabezpieczenia roszczenia poprzez zajęcie darowanych na rzecz J. R. udziałów w spółce „H.. Postanowienie z dnia 18 maja 2009 roku zostało wykonane przez właściwego komornika w trybie art. 743 k.p.c. Po uzyskaniu zabezpieczenia spółka „P. złożyła pozew. W toku sprawy dokonała zmiany powództwa powołując się na sumę przysługujących jej dalszych wierzytelności, jednocześnie domagała się udzielenia zabezpieczenia w zakresie tak rozszerzonego powództwa. Postanowieniem z dnia 6 października 2010 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia odnoszącego się do kwoty 414 403,47 zł. Pismem procesowym z dnia 30 listopada 2010 roku powódka ponownie dokonała zmiany powództwa, żądając uznania umowy darowizny udziałów spółki „H. za bezskuteczną względem powódki jako wierzyciela posiadającego wobec dłużnika P. W. wierzytelności tytułem odszkodowania w łącznej kwocie 13743634,40 zł. Wierzytelność w wysokości 12 734 697,93 zł spółka „P. nabyła w drodze umowy cesji z dnia 26 listopada 2010 roku, zawartej z wierzycielem P. W. - (...) spółką akcyjną w O.. Jednocześnie spółka „P. wniosła o udzielenie zabezpieczenia roszczenia odnoszącego się do wierzytelności w kwocie 12 734 697,93 zł. W sprawie powyższej pozwana J. R. pismem procesowym z dnia 23 grudnia 2010 roku wystąpiła o uchylenie zabezpieczenia dokonanego postanowieniem z dnia 18 maja 2009 roku. Wniosek ten Sąd Okręgowy w Szczecinie rozpoznał postanowieniem z dnia 28 lipca 2011 roku, w którym uchylił postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 18 maja 2009 roku. Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2011 roku, Sąd Apelacyjny w Szczecinie zmienił postanowienie z dnia 28 lipca 2011 roku i wniosek J. R. o uchylenie ewentualnie o zmianę zabezpieczenia oddalił. Sąd Apelacyjny zaznaczył, że wierzytelność w kwocie 594 533 zł zgłoszona w pozwie inicjującym postępowanie główne została już osądzona w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIII GC 104/09, wobec zaś oddalenia powództwa w tym zakresie odpadła przesłanka uprawdopodobnienia tego roszczenia na potrzeby przedmiotowego zabezpieczenia. Jednak, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wierzytelność powódki, o którą rozszerzone zostało powództwo, stanowiąca podstawę skargi pauliańskiej, samoistnie, wobec odpadnięcia pierwotnie zgłoszonej wierzytelności wystarczyła do utrzymania dotychczasowego zabezpieczenia. Sąd Apelacyjny uznał bowiem za uprawdopodobnione żądanie zapłaty kwoty 12 373 697,93 zł przyjmując jednocześnie, że ocena wypłacalności dłużnika P. W. służąca do uchylenia zabezpieczenia oparta została na okolicznościach istniejących i wziętych pod uwagę przy pierwotnym zabezpieczeniu roszczenia w maju 2009 roku.

W dniu 25 lutego 2010 roku odbyło się - bez formalnego zwołania - nadzwyczajne zgromadzenie wspólników „H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.. Na zgromadzeniu obecna była jedyna wspólniczka J. R. oraz prezes zarządu P. W.. Prezes zarządu otworzył zgromadzenie, przedstawił porządek obrad i objął przewodnictwo zgromadzenia. Zgromadzenie wspólników w dniu 25 lutego 2010 roku podjęło 6 uchwał: uchwałą nr 1 zatwierdziło sprawozdanie zarządu z działalności spółki za rok 2009; uchwałą nr 2 zatwierdziło sprawozdanie finansowe spółki za rok 2009 zamykające się po stronie aktywów i pasywów sumą 34.098.383,52 zł oraz zyskiem netto 851.581,70 zł; uchwałą nr 3 przeznaczyło osiągnięty przez spółkę za rok 2009 zysk w kwocie 851.581,70 zł przeznaczyć na kapitał zapasowy; uchwałą nr 5 udzieliło prezesowi zarządu P. W. absolutorium z wykonania obowiązków za rok 2009; uchwałą nr 6 zgromadzenie udzieliło członkowi zarządu W. J. absolutorium z wykonania obowiązków za rok 2009.

W dniu 27 kwietnia 2010 roku - bez formalnego zwołania - odbyło się nadzwyczajne zgromadzenie wspólników spółki „H., z którego sporządzono protokół. Na zgromadzeniu obecna była J. R., która jako jedyny wspólnik otworzyła zgromadzenie i objęła jego przewodnictwo. Zgromadzenie wspólników w dniu 27 kwietnia 2010 roku podjęło 3 uchwały: uchwałą nr (...) odwołało ze składu zarządu spółki „H. P. W.; uchwałą nr (...) odwołało ze składu zarządu spółki „H. W. J.; uchwałą nr (...) powołało S. K. na prezesa zarządu spółki na okres jednego roku.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2010 roku zmiany w składzie zarządu spółki H. zostały wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego. Wpis został ogłoszony w Monitorze Sądowym i Gospodarczym z dnia 22 czerwca 2010 roku.

W dniu 28 kwietnia 2010 roku odbyło się nadzwyczajne zgromadzenie wspólników „H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś., z którego protokół sporządził notariusz. Zgromadzenie otworzyła wspólniczka J. R., objęła

funkcję przewodniczącej i przedstawiała przebieg obrad. Zgromadzenie wspólników w dniu 28 kwietnia 2010 roku podjęło 2 uchwały:

- uchwałą nr (...) podwyższyło kapitał zakładowy spółki do kwoty 15 005 000 zł w trybie art. 257 § 1 k.s.h., poprzez utworzenie nowych 5 udziałów o wartości nominalnej 1 000 zł każdy; nowoutworzone udziały miały zostać objęte przez P. R. i pokryte w całości wkładem pieniężnym, zgromadzenie wyraziło zgodę na przystąpienie P. R. do spółki jako jej nowego wspólnika;

- uchwałą nr (...) postanowiło zmienić akt założycielski spółki „H. poprzez wprowadzenie następujących zmian:

- § 6 ust. 1 w przedmiocie wysokości kapitału zakładowego spółki, który wynosi 15 005 000 zł i dzieli się na 15.005 równych i niepodzielnych udziałów po 1.000 zł każdy;

- § 6 ust. 3b w przedmiocie objęcia nowo utworzonych udziałów o łącznej wartości 5 000 zł przez P. R. i pokrycia ich w całości wkładem pieniężnym;

- § 7 w przedmiocie wymogu jednomyślnej uchwały Zgromadzenia Wspólników na zbycie lub zastawienie udziałów;

- § 8 w przedmiocie oznaczenia wysokości i terminu dopłat w uchwale Zgromadzenia Wspólników, na podstawie jednomyślnie podjętej uchwały;

- § 9 w przedmiocie rozporządzania czystym zyskiem na podstawie jednomyślnej uchwały Zgromadzenia Wspólników oraz podjęciu uchwały o utworzeniu funduszy celowych oraz o wyłączeniu zysku w całości lub w części od podziału na podstawie jednomyślnej uchwały Zgromadzenia Wspólników;

- § 10 ust 1 w przedmiocie możliwości umorzenia udziału wspólnika za jego zgodą na podstawie jednomyślnie podjętej uchwały Zgromadzenia Wspólników;

- § 13 ust. 1 w przedmiocie wymagalnej większości głosów i kworum na Zgromadzeniu Wspólników, zgodnie z którą „uchwały na Zgromadzeniu Wspólników zapadają jednomyślnie i są ważne, jeśli w Zgromadzeniu uczestniczą wspólnicy reprezentujący cały kapitał zakładowy” ;

- § 14 ust. 1 i 6 w przedmiocie podmiotów uprawnionych do zwołania Zgromadzenia wspólników, zgodnie z którą Zgromadzenie Wspólników zwołuje: zarząd z inicjatywy własnej, zarząd na wniosek wspólników posiadających co najmniej 1 udział w kapitale zakładowym spółki lub wspólnicy na mocy upoważnienia sądu oraz w przedmiocie miejsca odbycia zgromadzenia, w siedzibie spółki lub w S.;

- § 16 w przedmiocie składu zarządu, reprezentacji łącznej dwóch członków zarządu w przypadku zarządu dwuosobowego, przyznania wspólnikom J. R. i P. R. osobistego prawa do desygnowania po jednym członku zarządu spółki, przy regulacji, że jeśli jeden ze wspólników nie skorzysta z przyznanego mu uprawnienia do wskazania członka zarządu, zarząd jest jednoosobowy, złożony z członka desygnowanego przez drugiego wspólnika, a dwuosobowy może być wówczas, o ile powołanie drugiego członka zarządu nastąpi na podstawie jednomyślnej uchwały Zgromadzenia Wspólników przy stuprocentowym kworum, zaś członkowi zarządu przysługuje od Spółki wynagrodzenie lub zwrot poniesionych kosztów, związanych z pełnieniem funkcji według zasad określonych w podjętej jednomyślnie uchwale zgromadzenia wspólników oraz w przedmiocie długości mandatu członka zarządu;

- § 18 w przedmiocie przyczyn rozwiązania spółki, którymi mogą być uchwała Zgromadzenia wspólników podjęta jednomyślnie w obecności wspólników reprezentujących cały kapitał zakładowy spółki oraz inne przyczyny, wynikające z ustawy;

- § 19 został uchylony w całości;

- § 20 w przedmiocie przeprowadzenia likwidacji spółki przez zarząd lub jednoosobowego likwidatora, wybranego jednomyślnie podjętą uchwałą zgromadzenia wspólników i przyznania nowo utworzonym udziałom, objętym przez P. R. uprzywilejowania co do podziału majątku po likwidacji spółki, poprzez pierwszeństwo zaspokojenia.

W dniu 28 kwietnia 2010 roku przed notariuszem P. R. złożył oświadczenie o przystąpieniu do spółki H. i objęciu pięciu nowoutworzonych udziałów o wartości nominalnej po 1.000 zł każdy i pokryciu ich w całości wkładem pieniężnym.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2010 roku do Krajowego Rejestru Sądowego zostały wpisane zmiany związane z treścią uchwał z dnia 28 kwietnia 2010 roku. Wpis z dnia 14 czerwca 2010 roku został ogłoszony w Monitorze Sądowym i Gospodarczym z dnia 1 lipca 2010 roku.

Na podstawie aktów notarialnych z dnia 2 lutego 2009 roku, z dnia 27 lutego 2009 oraz z dnia 28 kwietnia 2010 roku, sporządzony został tekst jednolity aktu założycielskiego spółki „H..

W dniu 17 maja 2010 roku S. K. jako prezes zarządu spółki „H. udzieliła radcom prawnym S. N., A. Ł. i K. B. pełnomocnictwa do reprezentowania spółki na zgromadzeniach wspólników z prawem do głosowania we wszystkich sprawach objętych porządkiem obrad według uznania pełnomocnika, z prawem do udzielania dalszych pełnomocnictw w tym pełnomocnictw zagranicznych; dokonywania wszelkich czynności prawnych i faktycznych związanych z wniesieniem wkładu niepieniężnego przez spółkę, w szczególności przeniesienia przysługujących spółce praw własności nieruchomości oraz użytkowania wieczystego gruntu oraz składania wszelkich oświadczeń woli w imieniu spółki związanych z wniesieniem przez spółkę wkładu niepieniężnego. Pełnomocnictwo zostało sporządzone w formie aktu notarialnego.

W dniu 10 sierpnia 2010 roku spółka „H. reprezentowana przez K. B., działającą na podstawie pełnomocnictwa z dnia 17 maja 2010 roku, zawarła ze spółką K. z siedzibą w L. (C.), reprezentowaną przez pełnomocnika A. N., umowę przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa „H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, będącej jedynym udziałowcem spółki K., obejmującą wszystkie prawa użytkowania wieczystego gruntów i prawa własności nieruchomości szczegółowo opisanych w akcie notarialnym z dnia 10 sierpnia 2010 r., z wyłączeniem prawa własności zabudowanej nieruchomości stanowiącej działkę numer (...) położonej w S., gmina C.. Wniesienie aportem przedsiębiorstwa spółki „H. do spółki K. nastąpiło w zamian za objęcie w tej spółce 7588 nowych udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym. Umowa została zawarta w formie aktu notarialnego.

W dniu 23 lipca 2010 roku H. M. działając jako zarząd spółki „P. udzielił adwokatowi B. S. pełnomocnictwa do reprezentowania spółki przed sądami powszechnymi w sprawach dotyczących wszelkich postępowań rejestrowych KRS, prowadzonych w stosunku do spółki H.,. Pełnomocnictwem objęte zostało w szczególności umocowanie do przeglądania akt rejestrowych spółki H., obejmujących między innymi wnioski o wpis zmian do KRS oraz umocowanie podejmowania w imieniu spółki jako uczestnika postępowania wszelkich czynności w postępowaniach rejestrowych dotyczących spółki Herkules. W treści pełnomocnictwa zaznaczono, że umocowanie to pozostaje w związku z przysługującym spółce „P. zabezpieczeniem udzielonym w sprawie przeciwko J. R. o uznanie bezskuteczności umowy darowizny udziałów spółki H. zawartej pomiędzy P. W. a J. R. w stosunku do spółki „P., prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Szczecinie, sygn. akt I Co 233/09 oraz I C555/09, a polegającym na zajęciu udziałów J. R. w spółce H.. Pełnomocnikowi przyznano prawo udzielania dalszych pełnomocnictw. Dokument pełnomocnictwa został sporządzony w języku polskim oraz niemieckim.

W dniu 26 lipca 2010 roku adwokat B. S. działając jako pełnomocnik spółki „P. upoważnił radcę prawnego M. O. do zastępowania go w reprezentowaniu spółki „P.. Zakres pełnomocnictwa substytucyjnego określony został w tożsamy sposób, w jaki H. M. udzielił umocowania B. S.. Pełnomocnik został umocowany do udzielania dalszych pełnomocnictw. W tym samym dniu radca prawny M. O. udzielił upoważnienia do zastępowania go w reprezentacji spółki „P. aplikantowi radcowskiemu P. M..

W dniu 26 lipca 2010 roku B. S. - powołując się na udzielone mu pełnomocnictwo - sporządził wniosek skierowany do Sądu Rejonowego (...) w S.. Działając w imieniu spółki „P. pełnomocnik domagał się dopuszczenia w charakterze uczestnika do postępowań rejestrowych o zmianę danych spółki H. w KRS, a także udostępnienia wglądu do akt postępowania rejestrowego spółki H. o. W uzasadnieniu wniosku powołał się na fakt, że w dniu 18 maja 2009 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie z powództwa spółki „P. przeciwko J. R., sygn. akt I Co 233/09, wydał postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania w formie zajęcia przysługujących obowiązanej J. R. 15.000 udziałów w spółce H.. W oparciu o upoważnienie z dnia 26 lipca 2010 roku aplikant radcowski P. M. udał się do Sądu Rejonowego (...) w S. Wydziału KRS aby zapoznać się z aktami rejestrowymi spółki „H. i wykonać fotokopie znajdujących się w aktach dokumentów. W dniu 26 lipca 2010 roku nie otrzymał akt do wglądu, uzyskał przy tym informację, że spółka „P., którą reprezentuje, nie jest uczestnikiem postępowania w przedmiocie wpisu zmian do KRS. Następnego dnia - 27 lipca 2010 roku - P. M. ponownie udał się do Wydziału KRS, gdzie uzyskał informację, iż orzeczenie w przedmiocie wpisu zostało już wydane i akta są jawne. P. M. otrzymał akta rejestrowe spółki „H. do wglądu, wykonał fotografie dokumentów i w tym sam dniu przekazał wszystkie zdjęcia drogą elektroniczną radcy prawnemu reprezentującemu spółkę ”P.” - J. Ś..

Po dokonaniu powyższych ustaleń Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo jest nieuzasadnione.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 252 § 1 k.s.h.

W pierwszej kolejności, oceniając twierdzenia oraz dowody, jakie przedstawiła powódka dla wykazania, że zachowała termin do wniesienia niniejszego powództwa, Sąd uznał, że nie można przyjąć, iż termin ten został przez powódkę zachowany. Powódka nie tylko nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność tego, że członkowie zarządu powódki otrzymali wiadomość o zaskarżonych uchwałach najpóźniej w dniu 20 lipca 2010 roku, ale nawet nie przedstawiła twierdzeń w przedmiocie tego, kiedy osoby te taką wiadomość otrzymały. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można utożsamiać faktu wglądu do akt rejestrowych z faktem uzyskania wiedzy przez członków zarządu powódki (bądź jej pełnomocników) o zaskarżonych uchwałach. „Otrzymanie wiadomości o uchwale” nie jest tożsame z zapoznaniem się z pisemnym tekstem uchwały. „Otrzymanie wiadomości o uchwale” może nastąpić w dowolny sposób, istotne jest tylko, aby do świadomości osób, które mają otrzymać wiadomość o uchwale, doszła wiedza o jej podjęciu. Tym samym powódka powinna udowodnić nie tyle fakt, kiedy zapoznała się z protokołami zawierającymi treść uchwał, ale kiedy do świadomości członków zarządu powódki bądź jej pełnomocników doszła wiedza o podjęciu zaskarżonych uchwał. Powódka nie podjęła jednak nawet próby udowodnienia dokładnej daty, w której do świadomości członków zarządu powódki bądź jej pełnomocników doszła wiedza o podjęciu zaskarżonych uchwał. Z treści pozwu wynika przy tym, że nastąpiło to wcześniej niż w dniu 27 lipca 2010 roku. Powódka wskazała bowiem, że „niezwłocznie po uzyskaniu informacji telefonicznej z KRS o wpisach zmian dotyczących pozwanej spółki, tj. w dniu 26.07.2010 r., powódka złożyła poprzez swojego pełnomocnika mec. S. w sądzie rejestrowym wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie. W pozwie brak jest twierdzeń co do tego, skąd powódka uzyskała wiedzę o toczącym się w sądzie rejestrowym postępowaniu dotyczącym wpisów zmian (wynikających z zaskarżonych w niniejszej sprawie uchwał) oraz kiedy dokładnie powódka uzyskała informację telefoniczną z KRS o zmianach, a w szczególności czy nastąpiło to przed, czy po dniu 20 lipca 2010 roku. Abstrahując od braku twierdzeń w tym zakresie Sąd Okręgowy wskazał, że samo pełnomocnictwo zawierające umocowanie do reprezentowania powodowej spółki w postępowaniu rejestrowym zostało udzielone przez H. M. (działającego jednoosobowo jako zarząd spółki P. w dniu 23 lipca 2010 roku. W treści pełnomocnictwa zostały wymienione wskazane wyżej sygnatury postępowania rejestrowego, są to sygnatury, pod którymi prowadzone było postępowanie w przedmiocie wpisów do KRS zmian spowodowanych odpowiednio uchwałami z dnia 27 kwietnia i z dnia 28 kwietnia 2010 roku, ponadto w treści pełnomocnictwa wskazano, że zostało ono udzielone do przeglądania akt w sprawach o wpis zmian (prowadzonych pod tymi sygnaturami) oraz do podejmowania czynności w imieniu spółki jako uczestnika tych postępowań, a to w związku z przysługującym spółce zabezpieczeniem, udzielonym w sprawie I Co 233/19 oraz I C 555/09. Powyższe wskazuje, że w dniu 23 lipca 2010 roku H. M. wiedział o podjęciu uchwał z dnia 27 kwietnia i z dnia 28 kwietnia 2010 roku, co więcej wiedział, że są to uchwały, których treść w jego ocenie dawała mu legitymację do podejmowania czynności w charakterze wierzyciela, któremu udzielono zabezpieczenia w sprawie

I Co 233/19, a nawet w tej dacie znalazł sygnatury akt, pod którymi sąd rejestrowy prowadził postępowanie w sprawie wpisów zmian spowodowanych tymi uchwałami.

Powyższe, zdaniem Sądu Okręgowego, prowadzi do oddalenia powództwa z uwagi na brak twierdzeń i dowodów na okoliczność zachowania terminu do jego wytoczenia.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy skonstatował, że nie jest ważne źródło, z którego do świadomości członków zarządu powódki bądź jej pełnomocników doszła wiedza o podjęciu zaskarżonych uchwał. Mogła to być informacja telefoniczna bądź treść wpisów do KRS czy też ogłoszenia Monitorze Sądowym i Gospodarczym bądź też inne źródło wiedzy. Sąd Okręgowy zgodził się z pozwaną, że „otrzymanie wiadomości” o uchwale może wiązać się z „ogłoszeniem”. Sąd Okręgowy wskazał również, że zgodnie z art. 15 ust 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym od dnia ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nikt nie może zasłaniać się nieznajomością ogłoszonych wpisów. Domniemanie z art. 15 ust 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym jest domniemaniem prawnym usuwalnym, powódka domniemania tego jednak nie obaliła.

Odnosząc się do kwestii legitymacji powódki do wytoczenia powództwa, Sąd Okręgowy wskazał, że powódka wywodziła w pozwie, że jej legitymacja czynna do wytoczenia powództwa wynika z art. 910² § 1 k.p.c.. Legitymację tą powódka wyprowadziła powołując się na fakt zajęcia udziałów w spółce „H. tytułem zabezpieczenia roszczenia ze skargi pauliańskiej. Powódka wywodziła, że uprawnienie wynikające z art. 910² § 1 k.p.c. daje wierzycielowi możliwość uzyskania na drodze sądowej ochrony przed działaniami zmierzającymi do udaremnienia zaspokojenia się z zajętego udziału. Zdaniem powódki zmiany wprowadzone na podstawie zaskarżonych uchwał oddziałują na wartość udziałów pozwanej, a tym samym na realizację prawa powódki - jako wierzyciela - do zaspokojenia się z zajętych udziałów. Wytoczenie powództwa w niniejszej sprawie stanowi zdaniem powódki czynność zachowawczą, którą może ona podjąć, aby przeciwdziałać niebezpieczeństwu zagrażającemu uprawnieniu wierzyciela do zaspokojenia się z zajętych udziałów. Niebezpieczeństwo to – zdaniem powódki – stwarzają zaskarżone uchwały.

Powołując się na treść art. 910² § 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji skonstatował, że uprawnienia współnika wynikające ze stosunku uczestnictwa w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością tradycyjnie dzieli się na majątkowe oraz korporacyjne. W orzecznictwie na gruncie art. 910² k.p.c. przyznaje się wierzycielowi, który prowadzi egzekucję z udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, możliwość wykonywania uprawnień zwanych prawami majątkowymi oraz co do zasady odmawia się wierzycielowi takiej możliwości co do uprawnień nazywanych korporacyjnymi. Co do tych ostatnich podkreśla się, że przyznanie uprawnień z art. 910² k.p.c. nie jest uzasadnione celem zajęcia udziałów, a nadto godzi w podlegające ochronie interesy współników - zarówno tego, którego udziały zostały zajęte, jak i pozostałych. Wierzyciel, uzyskując z mocy zajęcia uprawnienie do uczestniczenia w zgromadzeniu współników i głosowania nad uchwałami, mógłby znacząco ingerować w działalność spółki, a nawet zagrozić jej bytowi, jeżeli bowiem samo zajęcie udziałów podlega kontroli sądu w wyniku skargi na czynność komornika, to akty wykonywania przez wierzyciela tzw. uprawnień organizacyjnych nie podlegałyby już takiej specjalnej kontroli.

Odwolując się do stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2009 roku, II CSK 355/08, Sąd Okręgowy stwierdził jednakże, że dla ustalenia legitymacji wierzyciela, który dokonał zajęcia udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, w sprawie o zaskarżenie uchwały zgromadzenia współnika, konieczne jest zbadanie, czy zaskarżenie konkretnej uchwały może być uznane – zgodnie z art. 910² § 1 in fine k.p.c. – za działanie niezbędne do zachowania prawa. Działania zmierzające do ochrony prawa w rozumieniu art. 910² § 1 k.p.c. zaś stanowią działania podejmowane przez wierzyciela celem ochrony zajętego prawa w sytuacji, gdy zachodzi uzasadniona obawa wygaśnięcia prawa lub utraty przez prawo jego rzeczywistej wartości.

W ocenie Sądu Okręgowego nie budzi wątpliwości, że wymóg ten nie został spełniony w odniesieniu do uchwał z dnia 27 kwietnia 2010 roku (dotyczących zmian w składzie zarządu spółki „H.). Zdaniem Sądu nie można dopatrzeć się żadnego związku między składem zarządu a powstaniem obawy wygaśnięcia prawa, z którego powódka prowadzi egzekucję lub powstaniem obawy utraty przez to prawo jego rzeczywistej wartości. Zdaniem Sądu Okręgowego przyjąć

należy, że zarząd spółki „H. bez uchwały wspólników nie może podjąć żadnej czynności, która mogłaby powodować wygaśnięcie prawa, które powódka zajęła w ramach zabezpieczenia, bądź też spowodować utratę przez to prawo jego dotychczasowej wartości. Niczym przy tym nieuzasadnione jest przekonanie powódki, że osobiste cechy osoby powołanej do zarządu (S. K.) bądź też jej powiązania osobiste i rodzinne z współpracownikami P. W. miałyby spowodować, iż realizacja prawa powódki do zaspokojenia się z zajętych udziałów będzie mniej skuteczna, niż w przypadku, gdyby w składzie zarządu pozostały poprzednie osoby (P. W., W. J.).

Odnosnie legitymacji do zaskarżenia uchwał z dnia 28 kwietnia 2010 roku, dotyczących podwyższenia kapitału zakładowego oraz zmiany aktu założycielskiego Sąd pierwszej instancji uznał, że nie można przy ocenie legitymacji powódki do zaskarżenia uchwał w niniejszej sprawie pomijać faktu, że powódka nie prowadzi egzekucji z udziałów, a jedynie uzyskała ich zajęcie w trybie zabezpieczenia. Zajęcie udziałów w trybie zabezpieczenia ma stanowić gwarancję, że udziały nie zostaną zbyte. W świetle powyższego przyjąć należy, że powódka na tym etapie postępowania, mając jedynie tytuł zabezpieczenia, a nie tytuł wykonawczy, nie może zaspokoić się ze sprzedaży udziałów. Pojęcie czynności niezbędnej do zachowania prawa (art. 910² § 1 in fine k.p.c.) w przypadku uprawnionego posiadającego tytuł zabezpieczenia (a nie wierzyciela prowadzącego egzekucję) nie może zdaniem Sądu prowadzić do tak daleko idących działań, które w istocie powodują pozbawienie wspólników możliwości decydowania o istotnych sprawach spółki. Zaskarżone uchwały z dnia 28 kwietnia 2010 roku nie prowadzą do zbycia udziałów, Sąd uznał więc, że przyznanie powódce legitymacji do zaskarżenia uchwał wykraczałoby poza działania niezbędne do zachowania prawa, a więc zaskarżenie tych uchwał nie może być uznane za czynność zachowawczą w rozumieniu z art. 910² § 1 in fine k.p.c. Dodatkowo, zdaniem Sądu Okręgowego, przyczyny podwyższenia kapitału zakładowego mogą być bardzo różne. W pozwie brak jest twierdzeń powódki odnoszących się do przyczyn podwyższenia kapitału zakładowego oraz prognozowanego wpływu tej czynności na wartość udziałów w przyszłości bądź na zmianę wysokości dywidendy przypadającej na zajęte przez powódkę udziały.

Spór między stronami dotyczył również sprzeczności podjętych uchwał z ustawą, a więc przesłanki określonej w art. 252 § 1 k.s.h. Powódka wywodziła w pozwie, że wszystkie zaskarżone uchwały zostały podjęte z naruszeniem art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 910² k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego pogląd ten jest nieuzasadniony. Z przepisów nie wynika, że wspólnik z mocy zajęcia udziałów pozbawiony zostaje realizacji praw korporacyjnych (a w szczególności prawa do uczestniczenia w zgromadzeniu wspólników i podejmowania uchwał). Z art. 910² § 2 k.p.c. dla wierzyciela (bądź uprawnionego – jak powódka w niniejszej sprawie) wynika jedynie uprawnienie do tego, aby „jeżeli zachodzi potrzeba” mógł on wystąpić z wnioskiem o ustanowienie zarządcy. Nie można natomiast przyjąć, że wszelkie uprawnienia korporacyjne zostały pozostawione zarządcy. Brak ustanowienia zarządcy oznacza, że dłużniczka zachowała uprawnienia do wykonywania wszelkich praw korporacyjnych, jakie są związane z zajętymi udziałami.

Sąd pominął wniosek dowodowy o przesłuchanie świadków zgłoszonych w pozwie w osobach: J. R., P. R., S. K.. Fakty, jaki mieli potwierdzić świadkowie, stanowią okoliczności nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (art. 227 k.p.c.). Z tych samych przyczyn, Sąd pominął również dowody o przesłuchanie świadków zgłoszonych w odpowiedzi na pozew (A. D., A. B., E. W.). Dowody oraz twierdzenia powołane przez strony w pismach późniejszych niż pozew bądź odpowiedź na pozew Sąd pominął jako spóźnione. Sąd dopuścił natomiast powołane w późniejszych pismach dowody z opisów orzeczeń bądź protokołów rozpraw, jakie w czasie trwania niniejszego procesu zapadły w innych sprawach.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiodła powódka zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa, bądź ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obydwie instancje według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, a nadto o rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji z dnia 8 września 2011 r. w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych, zgłoszonych przez powoda.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił następujące naruszenia przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego:

a) naruszenie art. 252 § 3 k.s.h. poprzez jego błędną wykładnię, i przyjęcie przez Sąd I instancji, iż wytoczenie powództwa przez powoda w niniejszej sprawie nastąpiło po upływie terminu, o którym mowa w art. 252 § 3 k.s.h.,

b) naruszenie art. 910² § 1 k.p.c. przez jego błędną wykładnię i przyjęcie przez Sąd I instancji, iż wytoczenie powództwa przez powoda o w niniejszej sprawie nie stanowi czynności zachowawczej i w konsekwencji uznanie przez Sąd I instancji, że powód nie posiada legitymacji do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie,

c) naruszenie art. 743 § 1 k.p.c. w związku z art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 910² k.p.c. przez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż z uwagi na odpowiednie stosowanie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym do wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, zajęcie udziałów w postępowaniu zabezpieczającym nie wywołuje wszystkich skutków przewidzianych w art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 910 k.p.c, a jedynie stanowi gwarancję, że udziały nie zostaną zbyte, i w konsekwencji przyjęcie przez Sąd I instancji, że zaskarżenie przez powoda uchwał Zgromadzenia Wspólników H. sp. z o.o. z dnia 28 kwietnia 2010 r. nie może być uznane za czynność zachowawczą w rozumieniu art. 910² § 1 in fine k.p.c. i w związku z tym uznanie, że powód nie posiada legitymacji do zaskarżenia przedmiotowych uchwał,

d) naruszenie przepisu art. 910² § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 252 § 1 k.s.h. przez jego błędną wykładnię, co doprowadziło do uznania przez Sąd I instancji, iż wspólnik pozwanej spółki - J. R. uprawniona była do samodzielnego wykonywania praw korporacyjnych, w tym prawa głosu na Zgromadzeniach Wspólników pozwanej w dniu 27 kwietnia 2010 r. oraz w dniu 28 kwietnia 2010 r., mimo egzekucyjnego zajęcia wszystkich przysługujących jej udziałów w spółce H. sp. z o.o. na mocy prawomocnego postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia z dnia 18 maja 2009 r., w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Szczecinie pod sygn. akt I Co 233/09, a w konsekwencji do błędnego uznania przez Sąd I instancji, że zaskarżone uchwały nie są sprzeczne z ustawą,

e) naruszenie art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 252 § 1 k.s.h. przez jego niezastosowanie, co doprowadziło do błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji, iż wskazany w art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. zakaz realizacji zajętego prawa nie obejmuje zakazu wykonywania (realizacji) praw korporacyjnych, w tym prawa głosu z zajętych udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, a w konsekwencji do błędnego uznania przez Sąd I instancji, że zaskarżone uchwały nie są sprzeczne z ustawą,

f) naruszenie art. 931 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 910² § 2 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie na jego podstawie, iż, mimo egzekucyjnego zajęcia udziałów w spółce wspólnik-dłużnik z mocy zajęcia udziałów, uprawniony jest do samodzielnego wykonywania praw korporacyjnych na podstawie zajętych udziałów,

g) naruszenie art. 227 k.p.c. poprzez niedopuszczalne pominięcie wnioskowanych przez powoda środków dowodowych w postaci zeznań świadków J. R., P. R. i S. K. na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, powyższe mimo zgłoszenia na podstawie art. 162 k.p.c. zastrzeżenia do protokołu,

h) naruszenie art. 228 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd I instancji faktów znanych Sądowi z urzędu, w tym w szczególności co do zasad, sposobu i zakresu telefonicznego udzielania informacji przez biura podawcze sądów rejestrowych, dotyczących toczących się postępowań rejestrowych,

i) naruszenie art. 228 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd I instancji faktów znanych Sądowi z urzędu, w tym co do faktów, objętych zeznaniami świadka P. R., ujętych w przedłożonym w toku sprawy protokole z rozprawy w sprawie VIII GC 66/11, prowadzonej również przed Sądem I instancji w tym samym składzie, oraz naruszenie art. 235 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie,

j) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, w szczególności przez oparcie zaskarżonego wyroku, wbrew przedstawionym w toku sprawy dokumentom oraz zeznaniom świadka, a nadto w sposób niezgodny z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki, na uznaniu przez Sąd I instancji, że powództwo nie zostało wniesione w terminie ustawowym oraz że powód nie posiada legitymacji do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie,

k) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c. w związku z art. 479¹² § 1 k.p.c, poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, w szczególności przez uznanie zgłoszonych przez powoda poza pozwem twierdzeń i dowodów za spóźnione i ich pominięcie przez Sąd I instancji, mimo iż potrzeba ich powołania powstała później, w odpowiedzi na zarzuty i twierdzenia strony pozwanej.

W odpowiedzi na apelację, pozwana wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się częściowo uzasadniona.

Na etapie postępowania apelacyjnego, stosownie do art. 381 k.p.c. Sąd Apelacyjny dodatkowo ustalił, iż J. R. nie miała żadnej wiedzy co do funkcjonowania spółki, nie przygotowywała żadnych dokumentów od strony formalnej, w tym treści podejmowanych uchwał. Nie знаła rzeczywistych powodów podjęcia uchwały w sprawie podwyższenia kapitału zakładowego oraz zmiany umowy spółki.

Dowód:

- zeznania J. R. – k. 1166

Pierwszorzędne znaczenie w niniejszej sprawie miało przesądzenie kwestii związanej z legitymacją czynną powódki do zaskarżenia uchwał podjętych w dniu 27 i 28 kwietnia 2012 r. W tym zakresie Sąd Okręgowy zajął stanowisko, iż powódce, która swoje uprawnienie wywodzi z faktu zajęcia udziałów w pozwanej spółce w postępowaniu zabezpieczającym, legitymacja czynna nie przysługuje. Apelująca zwalcza owe stanowisko formułując zarzuty jak w punktach b) i c) oraz częściowo także w punktach g) i) j) i k) wywiezionej apelacji.

Sąd Apelacyjny uznaje zarzuty sformułowane przez apelującą za uzasadnione w odniesieniu do uchwał podjętych w dniu 28 kwietnia 2012 r., co prowadzi do przyjęcia – odmiennie niż uczynił to Sąd Okręgowy, iż powódka posiadała legitymację materialną czynną do zaskarżenia podjętych w tym dniu uchwał. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela przy tym pogląd wyrażony w wyrokach Sądu Apelacyjnego z dnia 20 czerwca 2012 r. (sygn. I ACa 266/12) oraz z dnia 27 września 2012 r. (sygn. I ACa 325/12), zapadłych w sprawach toczących się z udziałem stron niniejszego postępowania a także pogląd zaprezentowany w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2009 r. (sygn. II CSK 355/08, LEX nr 497674) oraz w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2011 r. (sygn. III CZP 64/11, OSNC 2012/6/67). W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, iż z mocy zajęcia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, przysługuje legitymacja do wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały a jej podstawę stanowi art. 910² § 1 in fine k.p.c., będący przepisem szczególnym w stosunku do art. 250 k.s.h. Uprawnienie to daje wierzycielowi możliwość uzyskania na drodze sądowej realnej ochrony przed działaniami zmierzającymi do udaremnienia zaspokojenia się z zajętego udziału, bez ryzyka znaczącej ingerencji w sprawy spółki. W wymienionych orzeczeniach poczyniono wyraźne rozróżnienie na uchwały, które mogą oddziaływać na realizację prawa wierzyciela do zaspokojenia się z zajętych udziałów oraz takie, które takiego związku z prawami wierzyciela nie wykazują. Jedynie w przypadku tych ostatnich legitymacja czynna powódce nie przysługuje. Innymi słowy legitymacja czynna uzależniona jest od tego czy powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały zmierza do zachowania prawa jakim w tym przypadku jest prawo majątkowe w postaci udziału w pozwanej spółce tj. ma charakter tzw. czynności

zachowawczej. Ocena istnienia po stronie wierzyciela legitymacji do zaskarżenia uchwał powinna być każdorazowo przeprowadzana z uwzględnieniem konkretnych okoliczności danej sprawy.

Sąd Apelacyjny w całości podziela ocenę prawną zaprezentowaną przez Sąd pierwszej instancji odnośnie legitymacji powódki do zaskarżenia uchwał podjętych w dniu 27 kwietnia 2010 r. Uchwały te dotyczyły bowiem zmian w składzie zarządu pozwanej spółki; dotyczyły jedynie kwestii personalnych i jako takie samoistnie nie wywoływały żadnych skutków prawnych w sferze praw udziałowych, w szczególności nie zmierzały do zmniejszenia zakresu praw wynikających z udziałów. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zagrożenie zajętych praw musi wynikać bezpośrednio z treści samej uchwały, realnie, a nie jedynie w sposób pośredni i hipotetyczny a do wykazania owego pośredniego i hipotetycznego związku zmierzały zgłaszane przez powódkę wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków J. R., P. R. i S. K. (Sąd Apelacyjny zdecydował jedynie o dopuścić przed Sądem Apelacyjnym stosownie do treści art. 381kpc dowód z przesłuchania w charakterze świadka J. R. jedynie na okoliczność podjęcia uchwał z dnia 27 i 28 kwietnia 2010 r., uznając, iż jedynie dowód z jej zeznań mógł okazać się przydatnym dla czynienia istotnych ustaleń w sprawie skoro to ona jako jedyny współników podejmowała skarżone przez powódkę uchwały i uzasadnionym było poznanie motywów jej działania. Tym samym za bezzasadne Sąd Apelacyjny uznaje zarzuty sformułowane przez powódkę w punktach g), i) i k) apelacji. Podkreślenia wymaga, iż fakt istnienia powiązań towarzysko – rodzinnych pomiędzy poszczególnymi osobami wchodzącymi w skład zarządu oraz fakt, iż do zarządu powołano osobę w podeszłym wieku nie był faktem spornym a zatem wykazanie powyższego zeznaniami świadków było, co najmniej zbędne (bez potrzeby rozstrzygania czy wnioski dowodowe oraz nowe twierdzenia zgłoszone na tą okoliczności był z punktu widzenia przepisu art. 479¹² § 1 k.p.c. spóźnione). Powódka zaś nie zdołała przekonywująco wykazać, w jaki sposób owe zmiany personalne w składzie zarządu spółki miały wpływać na realizację jej praw, jako wierzyciela. Na gruncie rozpoznawanej sprawy, aktualność zachowują rozważania zaprezentowane w wyrokach tutejszego Sądu z dnia 20 czerwca i 27 września 2012, zgodnie, z którym w istocie nie sposób dociec, w jaki sposób formalne odwołanie członka zarządu, który zrezygnował z funkcji oraz powołanie nowego zarządu bezpośrednio implikuje utratę zajętego prawa bądź zagrożenie takiej utraty. Skarżąca może dla zachowania swojego prawa sprzeciwiać się innym niewłaściwym działaniom nowo powołanego zarządu, w szczególności, jeżeli uważa, że nowy zarząd podejmował czynności szkodzące interesom spółki i powodujące faktyczną utratę wartości przedsiębiorstwa. Nie ma przy tym żadnych podstaw do stwierdzenia, iż owe niekorzystne dla spółki czynności nie podejmowałaby inna osoba wchodząca w skład zarządu, co zwłaszcza w kontekście uwypuklanych przez powódkę powiązań rodzinnych między osobami piastującymi te funkcje, uznać należy za wysoce prawdopodobne. Chybione jest przy tym odwoływanie się do samej okoliczności związanej ze spadkiem przychodów spółki. Zbyt daleko idącą ingerencją w normalne funkcjonowanie spółki byłoby przyznanie wierzycielowi prawa do kwestionowania zmian personalnych tylko i wyłącznie na podstawie niezadowolienia z działań podejmowanych przez osoby wchodzące w skład zarządu. Również powoływanie się na dokonanie przez członka zarządu czynności prawnej w postaci przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa nie może przynieść zamierzonego skutku, skoro możliwe jest kwestionowanie przez powódkę uchwały o wyrażeniu zgody na wniesienie zorganizowanej części przedsiębiorstwa do spółki zagranicznej.

Inaczej sytuacja przedstawia się w odniesieniu do uchwał podjętych na Zgromadzeniu w dniu 28 kwietnia 2012 r. W tym zakresie zarzut naruszenia art. 910² § 1 k.p.c. (punkt b) apelacji) Sąd Apelacyjny uznaje za uzasadniony. Uchwałami tymi podwyższono kapitał zakładowy spółki oraz dokonano zmian w akcie założycielskim m.in., co do zbywania udziałów, możliwości umorzenia udziałów, reprezentacji spółki, jej rozwiązania i likwidacji. W przywoływanym już wyroku z dnia 30 stycznia 2009 r. Sąd Najwyższy jednoznacznie wypowiedział pogląd, iż uchwała o podwyższeniu kapitału zakładowego i ustanowieniu nowych – obok zajętych już – udziałów w spółce – może oddziaływać na realizację prawa wierzyciela do zaspokojenia się z zajętych udziałów. Udziały w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością stanowią część kapitału zakładowego tej spółki i wyznaczają zakres prawa współnika do majątku spółki. Zwiększenie liczby udziałów po dokonaniu zajęcia udziałów może prowadzić do zmniejszenia uprawnień wynikających z zajętych udziałów w stosunku do kapitału zakładowego i ograniczyć możliwość egzekucyjnego zaspokojenia wierzyciela (art. 911⁶ k.p.c.). Oczywistym jest również, iż w związku z utworzeniem nowych udziałów zmniejszeniu ulec może dywidenda należna wierzycielowi. Zmniejszenie uprawnień wynikających z zajętych udziałów

(poprzez wprowadzenia do spółki jednoosobowej drugiego wspólnika) wpływa też na obniżenie ich wartości sprzedażnej.

Podobnie stwierdzić należy w odniesieniu do uchwały zmieniającej akt założycielski spółki. Uwzględnić, bowiem należy, że w świetle podjętej w dniu 28 kwietnia 2010 r. uchwały nr (...) – oprócz zmian związanych z podwyższeniem kapitału zakładowego (§ 6) zmieniono m.in. § 9 ust. 1 i 2 oraz § 13 ust. 1 umowy spółki w wyniku, czego możliwość skutecznego podjęcia przez Zgromadzenie Wspólników pozwanej decyzji o wypłacie dywidendy na rzecz wspólników pozwanej została, co najmniej znacznie ograniczona, jako że wskutek wskazanej uchwały możliwość to została uzależniona od udziału P. R. w Zgromadzeniu oraz jego głosowania za wypłatą dywidendy. Zmiana dotyczyła również wprowadzenia jednomyślnej uchwały w przypadku zbycia lub zastawienia udziałów (§7) co również w sposób oczywisty mogło prowadzić do pokrzywdzenia wierzyciela. Zasada jednomyślności grozi, bowiem tym, iż obstrukcja jednego ze wspólników utrudniać będzie efektywne zarządzanie spółką a tym samym osiąganie przez nią dochodów, co z punktu widzenia interesów wierzyciela ma zasadnicze znaczenie. Zaskarżoną uchwałą przyznane zostało także mniejszościowemu wspólnikowi uprawnienie o charakterze osobistym – do desygnowania członka Zarządu. Słusznie, zatem zarzuca apelująca, iż w istocie nowemu wspólnikowi przyznano swoisty pakiet kontrolny związany z jego udziałem, tym samym doprowadzając do zmniejszenia wartości zajętych udziałów, z których uprawnienia realizuje wierzyciel. Podkreślenia wymaga, iż szereg zmian wprowadzających do umowy zasadę jednomyślności uprzywilejowało w sposób znaczący nowego wspólnika, nabywającego jedynie 0,03% udziałów w kapitale zakładowym spółki.

W tym kontekście podkreślenia wymaga, że z zeznań przesłuchanego na etapie postępowania apelacyjnego świadka J. R. wynika, iż nie miała ona żadnej wiedzy na temat funkcjonowania spółki czy też choćby profilu jej działalności. Przesłuchana przed Sądem nie potrafiła wyjaśnić powodów podjęcia przez Sąd uchwał z dnia 28 kwietnia 2010 r.

Co więcej, nie przygotowywała treści owych uchwał. Jak zeznała, chciała wprowadzenia do spółki swojego męża, bowiem nie radziła sobie z jej prowadzeniem. Nie potrafiła jednakże wyjaśnić, dlaczego nie uczyniła tego wcześniej (uchwały podjęte zostały rok po nabyciu przez nią udziałów) ani też, dlaczego nie zdecydowała się np. powołać męża na członka zarządu. Powyższe ponownie wskazuje, iż rzeczywistym powodem podjęcia uchwał było zmniejszenie wartości udziału świadka (zajętych przez powódkę) na rzecz uprzywilejowania udziałów przyznanych jej mężowi, w celu niejako „obejścia” skutków prawnych związanych z udzielonym zabezpieczeniem.

Jako uzasadniony Sąd Apelacyjny uznaje przy tym zarzut naruszenia art. 734 § 1 k.p.c. w zw. z art. 910 § 1 pkt 1 oraz art. 910² k.p.c. sformułowany w punkcie c) apelacji. Zgodnie z art. 743 § 1 k.p.c. jeżeli postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia podlega wykonaniu w drodze egzekucji, do wykonania tego postanowienia stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu egzekucyjnym. Odpowiednie stosowanie oznacza, że w przypadku zabezpieczenia o charakterze konserwacyjnym np. w postaci zajęcia udziałów, stosowanie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym ogranicza się do przepisów o zajęciu prawa majątkowego i jego skutkach. Zgodzić należy się natomiast z apelującą, że przepisy regulujące skutki dokonania zajęcia prawa tj. w szczególności przepisy art. 910 § 1 pkt 1 oraz 910² k.p.c. należy stosować do zajęcia dokonanego w postępowaniu zabezpieczającym bez żadnych ograniczeń czy modyfikacji. Skutków owego zajęcia nie można zaś ograniczać jedynie do zakazu zbywania udziałów. Głównym celem postępowania zabezpieczającego jest zapewnienie powodowi uzyskania zaspokojenia przysługującego mu roszczenia a zatem winno zmierzać do tego aby wartość majątku zabezpieczonego na jego rzecz na majątku obowiązanego nie uległa zmniejszeniu.

Sąd Apelacyjny zaznacza również, że bez znaczenia dla oceny zasadności zgłoszonego roszczenia pozostaje kwestia związana z ewentualnym nieistnieniem wierzytelności powódki w stosunku do P. W.. Sąd bowiem rozpoznający niniejszą sprawę nie jest władny do rozstrzygnięcia owej kwestii; jest bowiem związany prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 maja 2009 r., którym udzielono powodowi zabezpieczenia jego powództwa przeciwko J. R. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną poprzez zajęcie udziałów wymienionej w pozwanej spółce. Istnienie owej wierzytelności jest przesłanką powództwa ze skargi pauliańskiej i kwestionowane może być i powinno w toku postępowania wywołanego ową skargą także poprzez domaganie się uchylecia udzielonego

zabezpieczenia. Do tego jednakże, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego sprawy nie doszło mimo, iż takowy wniosek (tj. o uchylenie zabezpieczenia był składany). Podkreślenia również wymaga, że udzielenie zabezpieczenia w sprawie o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną de facto zmierza do udzielenia możliwości zaspokojenia prawa majątkowego powoda, choć zatem postępowanie ze skargi pauliańskiej jest roszczeniem niepieniężnym, to w istocie zmierza do zezwolenia na prowadzenie egzekucji świadczenia pieniężnego przysługującego wierzycielowi z majątku dłużnika, który w wyniku kwestionowanej czynności prawnej przeszedł na osobę trzecią.

Rozważenia wymagała także kwestia związana z zachowaniem terminu do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela zarzuty apelacji (pkt a), iż doszło do naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 252 § 3 k.s.h. Stosownie do przepisu art. 252 § 3 k.s.h. prawo do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały zgromadzenie wspólników wygasa z upływem sześciu miesięcy od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, jednakże nie później niż z upływem trzech lat od dnia powzięcia uchwały. Na gruncie podobnego uregulowania w art. 415 k.h. w wyroku z 26 kwietnia 1996 r. (I ACr 291/96, „Apelacja Warszawa” 1996, nr 4, s. 27) Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, że określenie „od otrzymania wiadomości o uchwale” oznacza powzięcie wiadomości o treści tej uchwały. Nie chodzi przy tym o możliwości poznania treści uchwały, lecz o pozytywną wiedzę o niej. Z kolei zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 3 sierpnia 1992 r. (AG Cr 136/92, Prz. Orz. SA w Gdańsku 1992, Nr 4, poz. 64) miarodajna jest data powzięcia wiadomości o treści uchwały, niezależnie od formy przekazania informacji.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela poglądy wyrażone w przytoczonych powyżej orzeczeniach jak również zaprezentowane w tym zakresie w apelacji stanowisko przedstawicieli doktryny. Zgodzić należy się z apelującą, iż przede wszystkim błędne było uznanie, iż wystarczające dla ustalenia daty „otrzymania wiadomości o uchwale” jest ustalenie powzięcia jakiegokolwiek informacji o uchwale. Przyjęta przez Sąd I instancji błędna wykładnia, w myśl której decydujący jest moment otrzymania wiadomości o „jakiejś” uchwale wspólników, bez konieczności uzyskania pozytywnej wiedzy o jej treści, prowadziłaby do wniosku, iż w gruncie rzeczy wyrażenie „otrzymanie wiadomości o uchwale” tożsame jest znaczeniowo z dniem otrzymania wiadomości o podjęciu uchwały. Takie stanowisko jest jednak nie do pogodzenia z brzmieniem art. 252 § 3 k.s.h.. Racjonalny ustawodawca posłużyłby się bowiem określeniem „od dnia otrzymania wiadomości o powzięciu uchwały”, czego bezsprzecznie nie uczynił, wyraźnie rozróżniając te dwa pojęcia. Słusznie przy tym argumentuje apelująca powódka, iż powoływanie się na pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 28 czerwca 2006 r. (sygn. I ACa 403/06) uznać należy za chybione, z tego względu, iż zapadł on w zgoła odmiennym stanie faktycznym sprawy, w której wspólnik był obecny na zgromadzeniu, na którym zapadła zaskarżana uchwała. Zdaniem Sądu Apelacyjnego przy tym, otrzymanie zawiadomienia, informacji z księgi protokołów czy też zapoznanie się z ogłoszeniem wiąże się, co do zasady z możliwością jednoczesnego zapoznania się z treścią uchwały. Powoływanie się, zatem na obiektywne fakty związane z datą ogłoszenia o treści uchwały również nie rozwiązuje problemu: nie przesądza daty rzeczywistego zapoznania się przez legitymowanego do wytoczenia powództwa z treścią uchwały. Zgodzić należy się przy tym z apelującą, że na podstawie samych wpisów w KRS i informacji zamieszczonych w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nie można uzyskać pozytywnej wiedzy na temat treści uchwał. Zasada jawności wpisów po ich ogłoszeniu nie obejmuje bowiem dokumentów złożonych do akt rejestrowych, a tylko na ich podstawie możliwe jest odtworzenie treści zaskarżanych uchwał. Przyjęta przez Sąd I instancji błędna wykładnia art. 252 § 3 k.s.h. prowadziłaby zresztą do tego, że powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały winno być wytoczone przez uprawniony podmiot w przewidzianym przez wskazany przepis krótkim - sześciomiesięcznym terminie, nawet w sytuacji, gdy podmiot uprawniony do wytoczenia takiego powództwa nie posiadał wiadomości ani o treści kwestionowanej uchwały, ani o okolicznościach jej podjęcia (w tym wymogach formalnoprawnych), co z kolei skutkowałoby tym, że uprawniony podmiot przy takiej wykładni przepisu art. 252 § 3 k.s.h. nie byłby w stanie stwierdzić w tak krótkim terminie, czy kwestionowana przez niego uchwała jest sprzeczna z przepisami prawa.

W świetle powyższego, za nieusprawiedliwione uznać należy dalsze wywody Sądu pierwszej instancji, z których wynikać ma, iż powódka dużo wcześniej musiała uzyskać wiedzę o podjętych uchwałach (w tym zakresie słusznie zarzuca apelująca dowolną ocenę dowodów a zatem naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c.). Pełnomocnictwo,

zawierające umocowanie do reprezentowania w postępowaniu rejestrowym nie jest nawet pośrednim dowodem na to, że powód uzyskał wiedzę o treści uchwał przed dniem 20 lipca 2010 r. Zarówno bowiem sygnatura akt rejestrowych jak i ogólna informacja o toczącym się postępowaniu rejestrowym, nie są informacjami trudno dostępnymi i można je bardzo szybko ustalić, np. telefonicznie w biurze podawczym sądu rejestrowego, jednakże ich zakres w żadnym stopniu nie pozwala na ustalenie szczegółów takich postępowań, w tym treści uchwał, trybu ich podjęcia i skutków, jakie wywierają. O wiedzy na temat treści uchwał nie świadczy również zakres umocowania pełnomocnika, ponieważ jest ono bardzo ogólne i nie wskazuje konkretnie, że mocodawca ma na myśli precyzyjnie określone działania. Całkowicie bezzasadne jest uznanie przez Sąd Okręgowy, iż wykonanie telefonu do sądu rejestrowego, uzyskanie informacji w biurze podawczym sądu o toczących się postępowaniach rejestrowych o określonych sygnaturach akt oraz sporządzenie pełnomocnictwa musiało zająć więcej niż 3 dni. Czynienia tego rodzaju domniemań na niekorzyść strony wnoszącej powództwo uznać należy za nieuzasadnione. Trudno także zgodzić się ze stwierdzeniem, iż w trakcie rozmowy telefonicznej z pracownikiem sekretariatu powódka mogła uzyskać wiedzę o treści uchwał. W tym zakresie zarzutu sformułowane w punkcie h) apelacji uznać należy za uzasadnione.

Reasumując wynik dotychczasowych rozważań prowadzi do wniosku, iż w stosunku do uchwał podjętych w dniu 27 kwietnia 2010 r. powódka choć zachowała termin do wniesienia powództwa o stwierdzenie ich nieważności, to jednakże nie posiada legitymacji czynnej do ich zaskarżenia, bowiem uchwały podjęte w tym dniu nie zmierzały do udaremnienia zaspokojenia się z zajętego udziału, nie było więc podstaw do podejmowania w tym zakresie czynności zachowawczych. Odnośnie zaś uchwał podjętych w dniu 28 kwietnia 2010 r. Sąd Apelacyjny – odmiennie niż Sąd Okręgowy – przyjmuje, iż powódka zarówno zachowała termin do wniesienia powództwa jak i posiada legitymację czynną do jej zaskarżenia. Do rozważanie, zatem pozostało, czy spełnione zostały przesłanki warunkującego uznanie zaskarżonych uchwał za nieważne po myśli art. 252 § 1 k.s.h. Również w tym zakresie zarzuty sformułowane w punkcie d) i e) apelacji okazały się uzasadnione.

Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku stwierdził, że nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko powoda, odnoszące się do zarzutu sprzeczności zaskarżonych uchwał z prawem, uzasadnione faktem wykonania prawa głosu na Zgromadzeniu Wspólników H. sp. z o.o. bezpośrednio przez wspólnika, J. R., której udziały zostały uprzednio zajęte przez właściwego komornika na rzecz powoda, nie zaś przez zarządcę, o jakim mowa w art. 910² § 2 k.p.c. Powyższe stanowisko Sąd Okręgowy w Szczecinie uzasadnił faktem, że ani przed dniem 27 kwietnia 2010 r., ani po tej dacie nie został ustanowiony zarządca, zaś w ocenie Sądu Okręgowego w Szczecinie brak ustanowienia zarządcy zgodnie z art. 910² § 2 k.p.c. oznacza, że wspólnik pozwanej J. R. - dłużnik z mocy zajęcia udziałów „zachował uprawnienia do wykonywania wszelkich praw korporacyjnych, jakie są związane z zajętymi udziałami”.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, powyżej określonych, nie było jednakże potrzeby stosowania w niniejszej sprawie normy art. 910² § 2 k.p.c. a tym samym odnoszenia się do podniesionych w tym zakresie zarzutów apelacyjnych. Podstawą powództwa z art. 252 § 1 k.s.h. jest sprzeczność uchwały z ustawą. Jak się przyjmuje, okoliczność ta może zachodzić wówczas gdy treść uchwały, jej forma albo sposób podjęcia kolidują z wszelkimi uregulowaniami zawartymi w aktach normatywnych w randze co najmniej ustawy (por. Z. Kwaśniewski, E. Chowaniec – Sieniawski, Zaskarżenie uchwał zgromadzeń spółek kapitałowych, Prawo spółek nr 11-12/2006, s. 11). Przepisy kodeksu spółek handlowych regulujące instytucje uchylenia i stwierdzenia nieważności uchwał w założeniu uwzględniają jednakże jedynie interesy spółki i wspólników. W przypadku zaś gdy uchwałę podważa wierzyciel, przesłanki prawne zaskarżenia muszą ulec odpowiedniej zmianie. Przez pojęcie ustawy w rozumieniu art. 252 § 1 k.s.h. rozumieć należy nie tylko przepisy prawa materialnego, ale również prawa formalnego z tym przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Z regulacji kodeksu postępowania cywilnego można wywieść ogólną normę, zgodnie, z którą dłużnik powinien znosić egzekucję ze swojego majątku i ciąży na nim zakaz dokonywania czynności, które w znaczący sposób mają temu przeszkadzać. Zgodnie z art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. w celu zajęcia prawa komornik zawiadomi dłużnika, że nie wolno mu rozporządzać, obciążać ani realizować zajętego prawa, jak również nie wolno mu pobierać żadnego świadczenia przysługującego z zajętego prawa. Zawarte w przepisie art. 910 § 1 pkt 1 k.p.c. pojęcie „realizacji zajętego prawa”, w tym przypadku realizacji udziału w spółce z o.o., nie jest w żaden sposób ograniczone do określonych sposobów realizacji (nie odnosi się do określonej kategorii uprawnień wynikających z zajętego prawa),

lecz ma charakter generalny, w tym w szczególności obejmuje zakaz podejmowania przez jedynego wspólnika, którego udział został zajętych uchwał uniemożliwiających lub utrudniających realizację zajętego prawa. Uchwała – jak w niniejszej sprawie w przedmiocie swoistego „rozwodnienia udziałów” oraz w przedmiocie niekorzystnych dla wspólnika wykonującego swoje uprawnienia z zajętych udziałów – jest spreczna z wymienioną normą i jako tak musi być uznana za nieważną (por. także A. Pęczak – Tofel, M. S. Tofel, Wytoczenie powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników przez wierzyciela, Monitor Prawniczy, nr 12/2010, poz. 693).

Podzielić można przy tym także pogląd zaprezentowany w piśmiennictwie, iż, na równi ze sprzecznością z ustawą trzeba traktować przesłankę obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h.). Jeżeli wspólnicy, podejmując uchwałę, zmierzają do obejścia bezwzględnie obowiązujących przepisów (w tym chroniących interesy wierzycieli), to mamy też o czynienia z nieważnością uchwały (por. Tomasz Czech, Obrona wierzyciela przed „rozwodnieniem” zajętych udziałów w spółce z o.o., „Glosa”, nr 4/ 2010).

Marginalnie jedynie Sąd Apelacyjny wskazuje, dzieląc tym samym poglądy zaprezentowane w cytowanych już wyrokach tegoż Sądu z dnia 20 czerwca 2012 r. oraz 27 września 2012 r., iż chybione jest domaganie się stwierdzenia nieważności uchwały z powołaniem się na naruszenie przez pozwaną przepisu art. 910² § 2 k.p.c. Wykonywanie prawa głosu na zgromadzeniu wspólników pozwanej spółki osobiście przez J. R. nie naruszało prawa, bowiem ustanowienie zarządcy nie następuje z uwagi na samo zajęcie udziałów, ale konieczne jest wykazanie zajęcia potrzeby realizacji uprawnień korporacyjnych przysługujących dłużnikowi, co następuje wówczas gdy prawa korporacyjne mają bezpośrednie przełożenie na prawa majątkowe. Powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2011 r. (sygn. III CZP 64/11) powódka nie dostrzega, że została podjęta w innym stanie faktycznym.

Biorąc pod uwagę powyższe, działając na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że stwierdził nieważność uchwał Zgromadzenia Wspólników „H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. o numerach (...) i (...), podjętych w dniu 28 kwietnia 2010 roku.

Konsekwencją powyższej zmiany była również zmiana w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Biorąc pod uwagę, iż powódka wygrała spór w części co do żądania stwierdzenia nieważności dwóch uchwał a domagała się uchylenia 5 uchwał, przyjąć należy, że wygrała spór w 40% a zatem skoro podniosła koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu w kwocie 10 000 złotych, należy jej się zwrot od pozwanej części owej opłaty w kwocie 4000 zł. Uwzględniając porównywalny dla obu stron wynik postępowania, Sąd zniósł między stronami koszty zastępstwa procesowego stosownie do treści art. 100 k.p.c.

W pozostałym zakresie apelacja powódki, jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

W punkcie III sentencji Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. kierując się tożsamą zasadą, co przy rozstrzygnięciu o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji.

D. Rostał M. Sawicka M. Iwankiewicz